

Goede vrienden,

Ik ben bijna drie maanden op verlof in België geweest. Bij mijn terugkomst was het een blij weerzien met al onze Kongolese medewerkers, die gedurende mijn afwezigheid ons "*Onthaalhuis voor mensen in nood*" goed gerund hebben. Ik had de kas van ons centrum toevertrouwd aan onze hoofdverpleger. Op die drie maanden tijd heeft hij 270.000 Bcf moeten uitgeven voor het dagelijks reilen en zeilen van ons onthaalhuis. Tot de laatste frank is verantwoord. Het doet deugd te kunnen samenwerken met eerlijke mensen. Dat is niet zo vanzelfsprekend in deze crisistijd. Want onze verpleger is toch ook een gewone huisvader zoals alle andere, met talrijke noden en verlangens, en met de maandelijksse moeilijkheid om de eindjes aan elkaar te knopen.

Ook bij officiële instanties groeit het vertrouwen in de werking van ons onthaalhuis. De UNO samen met UNICEF bereiden de opvang voor van ontredderde en angstige oorlogsvluchtelingen die, eens de oorlog daadwerkelijk achter de rug is, naar de stad zullen komen afzakken. Ze hebben ons onthaalhuis "*Bron van Leven*" samen met "*Kankala*", het centrum voor straatkinderen, uitgekozen als de twee opvangcentra die in aanmerking komen voor dat specifieke werk in Kananga. Maar dat vraagt ook voorbereiding. Zo hebben ze onze twee verpleegsters uitgenodigd op een uitzonderlijke vormingssessie van vijf weken om te leren omgaan met gefrustreerde mensen die gebukt gaan onder zware oorlogsstress en te kampen hebben met diepe innerlijke kwetsuren.

Het is nu al te merken dat deze oorlog enorme naweeën met langdurige pijnlijke littekens veroorzaakt. Weduwen en wezen van gesneuvelde soldaten weten niet waar naar toe... Er is ons centrum gevraagd hulp te bieden aan soldaten die ondervoed zijn en besmet zijn met tuberculose. We springen ook bij in het staatshospitaal waar uitgemergelde gevangenen worden naar toe gebracht. Zij komen terecht in een hospitaal zonder medicijnen, zonder eten, zonder water, zonder licht... Jonge Kongolees kandidaat-scheutisten gaan er iedere dag naar toe met medicijnen, eten en water.

Allemaal tekenen van een ontwrichte maatschappij, waar ieder dag veel te jonge mensen worden begraven. De Kongolese mens heeft het hard te verduren. In september kostte een potje maïsbrood (basisvoedsel) 35 F, in begin december 100 F. Gedurende mijn verlof heb ik de "blokkades van de vrachtwagens" meegemaakt. Hier kunnen ze geen "blokkades" organiseren want de meeste wagens rijden niet meer omdat ze al een hele tijd zonder brandstof zitten die niet te betalen is: 1 liter benzine kost nu 78 Bef, 1 liter diesel 52 Bef. Eén liter petroleum kost ook 52 Bef. En die is er nodig om 's nachts de lampjes in de huizen brandend te houden. Vele lampjes branden op een heel laag pitje of helemaal niet. En van elektriciteit- en watervoorziening is er al sinds lang geen sprake meer in deze stad van 600.000 inwoners. Iedere nacht is het hier erg donker... en toch, de Kongolezen bereiden op hun manier de kerstverlichting voor.

De schoolkinderen van de stad zijn bezig een vreedzame manifestatie voor te bereiden, tegen de oorlog en voor de vrede. Ze wachten nog op de toestemming van de lokale autoriteiten... Vorige week hebben diezelfde kinderen de waarde van 2.150 Bef bijeengebracht om schriften en pennen te kopen voor de leerlingen die het oorlogsgeweld in hun dorpen zijn ontvlucht en nu hier in de stad bedeesd en met lege handen in de klas zitten.

Die kerstlampjes, aangestoken vanuit het hart van om vrede roepende kinderen, aangestoken vanuit de inzet van mensen die eerlijk omgaan met geld voor armenhulp, aangestoken door taaie Kongolese vrouwen die teder en helend leren omgaan met gefrustreerde oorlogsslachtoffers, aangestoken door zoekende jongeren die medicijnen, eten en water brengen naar uitgemergelde zieken, aangestoken door magere Kongolezen die klaar willen zien in deze duistere wereld, zijn die kerstlampjes niet meer waard dan dat dure commerciële kerstlicht in onze westerse steden? Komt het echte kerstlicht uiteindelijk niet van uit het hart van ieder van ons?

Maar ja, dure kerstverlichting in westerse steden trekt meer aandacht dan het flauwe licht van petroleumlampjes in een Kongolese kerk waar honderden mensen een hele nacht met lege magen bidden en zingen tegen oorlog en voor vrede... Een vallende boom maakt meer lawaai dan een ontluikend bos. Afrikaans oorlogsgeweld maakt meer lawaai op de westerse TV-schermen dan de moedige inzet van kleine vredezoekers.

Eén ding is zeker: met Kerstmis gedenken we dat Hij arm geboren is, in een crisistijd, in de duisternis, klaar om te vluchten voor de moordende wapens van de politiciers... Maar uiteindelijk is uit die armoede en duisternis nieuw leven geboren, een nieuw licht en nieuwe hoop op vrede.

Op deze vooravond van het jaar 2001 wensen we jullie veel intens innerlijk licht toe.

Ivo Vanvolsem, scheutist

E-mail-adres: CICM-KAS@maf.org

Post-adres: Ivo Vanvolsem / KANANGA
Missiehuis van Scheut
Ninoofsesteenweg 548
1070 Brussel

Wie ons werk wil steunen, kan dat op rekeningnummer **000-0901974-68** van "Scheut Ontwikkelingssamenwerking" (met fiscaal attest), met vermelding: "*Onthaalhuis, Kananga*"